

[Hendriksen.]

Magt. Vi vil fra vor Side gerne ratificere de forskellige internationale Konventioner, der bliver forelagt dette høje Ting, vel at mærke, naar Konventionernes Indhold er i Overensstemmelse med den bestaaende Lovgivning, men vi vil ikke gaa med til, for at ratificere Konventioner, at forandre de bestaaende Love, naar der i øvrigt ikke er nogen saglig Begrundelse derfor.

Lovforslaget, som det nu foreligger, og som det for øvrigt har foreligget to Gange tidligere, deler sig i to ret skarpt adskilte Afsnit, et Afsnit om Forhyring og et Afsnit om Mønstring. Hvad Spørgsmaalet om Mønstring angaar, vil jeg gerne sige nu, som jeg har sagt det tidligere, at vi meget gerne vil medvirke til, at Mønstringsbestemmelserne, der nu findes rundt omkring i forskellige Love, bliver samlet i een Lov, det synes vi er godt og rigtigt. Der er ganske vist i de Bestemmelser, der foreslaas i Lovforslaget, forskelligt, som jeg ikke helt kan tiltræde, men jeg gaar ud fra, at vi ved en saglig Drøftelse i Udvalget nok vil kunne naa til Enighed om Mønstringsbestemmelserne. I denne Forbindelse vil jeg imidlertid gerne sige, at jeg er lidt forbavset over, at den højtærede Regering har fremsat Lovforslaget paa dette Omraade i nøjagtig samme Skikkelse, som det havde ved den første og anden Forelæggelse. For Sagen er den, at der ikke alene i det Udvalg, der arbejdede med Sagen, i Realiteten var Enighed om Forandring af forskellige Mønstringsbestemmelser, men den daværende Erhvervsminister, der jo er identisk med den højtærede Søfartsminister, har selv i en Skrivelse af 4. November 1926, stilet til det Udvalg, der havde med Sagen at gøre, anmodet Udvalget om paa hans Vegne at stille Ændringsforslag til § 8, et Ændringsforslag, om hvilket der ogsaa var Enighed i Udvalget, og som var i allerhøjeste Grad paakrævet. Men ikke desto mindre er Lovforslaget forelagt i sin oprindelige Form, uden at der er taget Hensyn til det Ændringsforslag, den højtærede Minister ønskede at stille. Jeg gaar ud fra, at Grunden ikke er den, at den højtærede Minister har skiftet Signaler, siden vi sidst behandlede Spørgsmaalet, men jeg vil gerne spørge den højtærede Minister herom. Denne Ændring er i hvert Fald i højeste Grad paakrævet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Forhyring er vor Stilling uforandret. Vi kan ikke acceptere denne Del af Lovforslaget, og vore Grunde dertil er de samme nu, som de var for 4 Aar siden. Vi gaar imod af tre Grunde. For det første, fordi Lovforslaget

forekommer os at være uforødent, for det andet, fordi Lovforslaget medfører Udgifter for Statskassen, og for det tredje, fordi Lovforslaget medfører uensartede Forhold i Landet.

Med Hensyn til den første Grund skal jeg nævne, at Forhyringsloven af 12. April 1892 er fuldt ud tilfredsstillende, og jeg kan ikke erkende, at det ærede Medlem Hr. P. Andersen har Ret, naar han siger, at der er Anarki i Forhyringsforholdene her i Landet. Jeg ved heller ikke, hvad det ærede Medlem mener med Sømænd, der protegeres. Det maa dog vel være saaledes, at Arbejdsgiverne, ogsaa Redere og Kaptajner, maa antage de Søfolk, de selv ønsker at antage om Bord i de paagældende Skibe. Der er ingen saglig Begrundelse for Lovforslaget som saadant. Der er kun den Begrundelse, at man vil have den internationale Konvention ratificeret, men det er ikke for os nogen saglig Begrundelse.

Hvad angaar det andet Punkt, Udgifterne, vil jeg gerne sige, at den højtærede Minister i sin Tid anslog Udgifterne ved at faa en Statsforhyring i København til at blive ca. 30 000 Kr. Jeg mente den Gang, som jeg mener nu, at dette Tal er for lavt, og at det vil komme til at koste væsentlig mere end 30 000 Kr. Jeg anslog den Gang Udgifterne til 50 000 Kr., og jeg skulde næsten antage, at dette Tal kommer til at passe. Men jeg vil saa gerne spørge den højtærede Minister, hvor meget Udgifterne vil blive i de andre Havnebyer. Jeg maa beklage, at Lovforslaget ikke ledsages af nogle Bemærkninger, for i det oprindelige Lovforslag hed det sig, at der var 19 Havnebyer udenfor København, der havde autoriserede Forhyringsagenter, og nu hører jeg af det ærede Medlem Hr. P. Andersen, at dette Tal er reduceret til 8. Det er altsaa et væsentlig ringere Tal og vil naturligvis, det erkender jeg, medføre mindre Udgifter ved Oprettelsen af Statsforhyring i disse Havne, men dog alligevel betydelige Udgifter.

Med Hensyn til den tredje af Grundene, hvorfor vi gaar imod Lovforslaget — fordi det altsaa medfører uensartede Forhold i Landet —, skal jeg blot pege paa, at saaledes som Lovforslaget er formuleret, vil det medføre, at Forhyringen i København bliver vederlagsfri baade for Rederne og for den forhyrede, hvorimod Forholdet i Provinsen vil blive dette, at der vedblivende skal betales Gebyr, idet Provinsbyernes privilegerede Forhyringsagenter vedblivende kan indkassere Gebyr fra saavel Rederne som fra de forhyrede. Da man i Virkelig-